

IGRALCI V IGRI

(Namesto uvoda v predstavo)

S predstavo "Igralci v igri" začenja Gledališki odsek novo leto svojega delovanja. V lanski sezoni smo skušali občinstvo seznaniti z osnovno prvino gledališkega ustvarjanja — z dramsko besedo. Le-tamu je bil namenjen večer "Umetnost recitacije". Letošnja prva predstava pa naj nudi pogled v skrivnosti igralskega ustvarjanja, v zagonetni svet igralčeve igre. Pri lanski je igralec govoril z besedo avtorja; pri letošnji bo govoril z lastno igralsko besedo. Tam je šlo za vstvaritev vzdušja, ki ga pesniška beseda po moči recitatorjeve umetnosti vzbudi v poslušalcu. Tu pa gre za vstvaritev živih, človeških likov, ki po moči igralčeve ustvarjalne sposobnosti resnično zažive na odru v vsem okrožju svojega miselnega in čustvenega sveta in spletajo z besedo, kretnjo in igro to, čemur pravimo — dramsko dejanje. Skušali bomo tokrat nuditi ne več samo poslušalcu, marveč predvsem gledalcu — teater.

Namen večera ni predstavitev desetih svetovnih in domačih, klasičnih in modernih dramatikov. Tudi ne bežen pogled v resnično veličine njihove umetnosti. Četudi so nam dela vseh avtorjev, ki jih beremo na sporedu, za tokratno uprizoritev potrebna, bodo igralcu samo sredstvo, da z njimi doseže to, v kar se je zavezal, ko si jih je samostojno izbral: pokazati svojo igralsko ustvarjalno sposobnost in moč. Vsak nastopajoči si je izbral tisto vlogo, o kateri sam misli, da bo v nji najlaže izpričal svojo kreativno silo in najpolneje oblikoval lik, ki mu je po srcu. Tako je v vsakem od enajstih dramskih odlomkov, ki skupno pletejo to svojevrstno vsebinsko docela povezano predstavo, po en igralec protagonist, medtem ko mu drugi pri njegovem igralskem delu samo služno pomagajo. Spored je tako sestavljen, da nudi poleg glavnega namena tudi kratek zgodovinski, idejni in estetski oris predvsem svetovne dramatike. Pregelj pa, ki ga po vsej pravici smemo šteti med vrhove slovenske drame, nam bo ob merilu z visokimi svetovljani dokazal, da slovenski ustvarjalni duh ne zaostaja za svetovnim, če le ima možnost izpričati se.

"Igralci v igri" smo nazvali to predstavo. Igralci kot igralci, v resnični igri, ne več samo v recitaciji predloženega besedila, marveč v polnem oblikovanju takšnih oseb, ki so si jih sami umislili. In predstava v vsem pomenu besede: v maski, obleki in sceni. Tedaj — gledališče. Vsak v sebi izbranem prizoru ali odlomku določene drame, pa vendar hkrati vsi družno povezani v eno predstavo, ki ima svoj spočetek, spoj in razplet. Da bo pa igralčeva resnična igra vidna še bolj, smo se skušali ogniti vsemu, kar bi jo motilo ali pa bi jo odvajalo od prvotnega namena predstave same: to velja predvsem za sceno, ki je povsem nevtralna, vsem prizorom, ki jih bomo videli, enako služna, ustvarjajoča hkrati posebni okvir igralčevi in gledalčevi fantaziji in zvesta pomočnica dejanju, kot si ga je zamislil avtor, pa ga uresničili šele igralci in režiser. Kot smo opozorili že na začetku: gre za igralčevo igro, v katerikoli vlogi, v kakršnikoli obliki, a prvenstveno za — igro. Ne za nastopanje v določen dramski stvaritvi, marveč za lastno, osebno igralsko ustvarjalnost.

(Dalje na 2. strani)

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Peti kulturni večer
Prireditev gledališkega odseka

V soboto dne 21. junija 1958 točno ob pol sedmih zvečer
na odru kolegija "Ave Maria"

Arroyo 909, Capital (Arroyo in Suipacha)

Gledališka predstava
"IGRALCI V IGRI"

Posebni vabil ni.

Misterij gledališča mi vzbuja nemir. Prvič se zgodí, da bitja, ki si jih samo umišljam, pred menoj resnično zažive. Res, prav po besedi: zažive v telesu teh ljudi, ki jih zovemo igralci in ki za nekaj ur sami sebe prepusté umišljenim bitjem.

A ko je črna igra že minila in telesa spet služijo samo vsakdanjim osebam, se igralci še vedno ne prebudé docela. Ta igralska posebnost me še celo gane pri igralkah: že so odšle z odra, že so se ločile od svoje umišljene osebe, a vendar njihov lastni, osebni jaz še ni docela buden v njih; trenutki bežé, pa še vedno zrem, kako so njih lica kot zamaknjena. Zdi se, kot da se neznanka duša posluži tega trenutka, ki je med slovesom od umišljene osebe in vrnitvijo v vsakdanji jaz, pa da v tem razdobju s svojo lučjo obsije še vedno od solza vlažne oči in s svojim vzvišenim mirom nadihne igralki, katere izraz je bil še pred nekaj trenutki skoraj strahoten, spet prikupne poteze mlade žene.

V igralčevem ustvarjanju je nekaj, kar me pretrese: morda prav to nasprotje med ciljem, ki si ga je zastavil, ki pa je še vedno samo igra (pa naj še tako prepričljiva!) in med zapletenim duševnim dogajanjem, ki se na skrivaj v njem odvíja; tako zapleteno je to dogajanje, da izkazujeta igralčeva utrujenost in izničnost, ko je prenehal igrati, čisto svojske znake: izčrpal se je do korenin, prav do vira svoje lastne osebnosti. Kot mesečnik se vrača zdaj v resnični svet. Nedvomno potrebuje igralec mnogo, mnogo več kot drugi ljudje, da po igri, v kateri je z lastno močjo ustvaril sicer umišljeno, pa vendar docela živo osebo, ki govori in diha, spet povzame svojo vsakdanjo življenjsko pot. O vzvišeni in nevarni posel, ki stori, da se izgubiš, pa se najdeš spet!...

FRANCOIS MAURIAC

Peti kulturni večer

Prireditev gledališkega odseka
Gledališka predstava
"IGRALCI V IGRI"

V soboto dne 21. junija 1958
ob pol sedmih zvečer (točno)
Arroyo 909, Capital

Šesti kulturni večer
sobota dne 5. julija 1958
ob sedmih zvečer v salonu Bullrich
Predava prov. Karel Rakovec
PSIHOLOŠKA IN SOCIOLOŠKA
ANALIZA DVOJEZIČNOSTI

Tako naj bi to predstavo gledali gledalci, takšna in takó pripravljena jim je namenjena. V luči te zamisli in napora naj jo presoja. Ne: ali so odlomki posrečeno ali neposrečeno izbrani; ne: ali je ta avtor boljši od onega; marveč: kako je igralec v določeni vlogi, ki si jo je bil izbral in jo do potankosti skušal oživeti, uspel ali ni uspel. Da bo vsa predstava doseгла čim intimnejše vzdušje, smo temu primerno izbrali tudi prireditveni prostor: uprizaritev bo na komornem, miniaturnem odru, ki ima odliko svojske akustike in resnične močnosti približati igralca gledalcu. V večnem boju za oder — kdaj bomo Slovenci v Buenos Airesu imeli lastnega? — je zdajšnji prav posrečena rešitev. Pravično je, da poudarimo, kako smo tega našli in dobili po zaslugi velikega prijatelja našega gledališkega prizadevanja, č. g. Jožeta Guština.

Omejeni v sredstvih, ki sicer gledališču nudijo vse možnosti razmaha, bomo vendar skušali s tem, kar premoremo, zadovoljiti naše gledalce, ki nas tako zvesto spremljajo pri vsem plemenitem prizadevanju. Ne enkrat se namreč nameri, da prav pomanjkanje tehničnih pripomočkov odlično služi estetski in ustvarjalni izraznosti. Vsaj v našem primeru bi to radi izkazali. Z dobro mislijo in iskrenim hotenjem prežeti stopamo korak naprej v naših naporih — z božjo pomočjo.

—nj.

Peti kulturni večer

Gledališki odsek

Sobota 21. junija 1958, ob pol sedmih zvečer
na odru kolegija "Ave Maria"

Arroyo 909, Capital (Arroyo in Suipacha)
gledališka predstava

Igralci v igri

z naslednjim sporedom:

AJSHIL, Nosilke pitnih darí (Orestida)
SOFOKLES, Kreon in Hajmon (Antigona)
SHAKESPEARE, Katarina modruje (Ukročena trmoglavka)
SHAKESPEARE, Blazna Ofelija (Hamlet)
J. ANOUILH, Ivana in nebo (Škrjanec)
I. PREGELJ, Joel in Juda (Azazel)
GRAHAM GREENE, Rose Pemberton (The living room)
FR. MAURIAC, Sestri (Zlosrečna ljubezen)
J. P. SARTRE, Atentat (Umazane roke)
E. O'NEILL, Preganjani (Zalovanje pristoji Elektri)
A. ČEHOV, Labodji spev (enodejanka)

Igrali bodo: PAVČI MAČEK EILETZEVA, MARIJA KUTNAR JELOČNIKOVA, VANDA MAJCEN MARTELANČEVA, NATAŠA ZAJC SMERSUJEVA, FRIDO BEZNIK, MAKS BORŠTNIK, NIKOLAJ JELOČNIK, MAKS NOSE in JOŽE RUS

Režija: Nikolaj Jeločnik. Scena: Marjan Eiletz.
Obleke: Casa Musso.

Vstopnina: \$ 8.—

Vstopnice so v predprodaji pri članih Gledališkega odseka, pol ure pred predstavo pa pri blagajni pred dvorano. Začeli bomo točno.

DOHOD V DVORANO KOLEGIJA "AVE MARIA" (Arroyo 909, Capital), kjer bo predstava gledališkega odseka, je: s trolejbusi 311 ali 312, izstop na križišču Avda. Libertador San Martín in Suipacha, odtod eno kvadro po Suipachi po klanecu; ali pa od Avda. Santa Fe štiri kvadre po ulici Suipacha, ali s Plaza San Martín tri kvadre po ulici Arroyo.

obrazi in obzorja

Nedavno je tržaški slovenski tednik objavil prispevek svojega literarnega kritika o poslednjih stvaritvah na slovenskem knjižnem trgu. Kritiku je hudo, da je pisatelj literarne zgodovine v svojem delu spregledal stvaritve slovenskih pisateljev in pesnikov, ki delujejo izven Slovenije. Upravičeno meni, da je izven mejá Slovenije vzrastla posebna veja slovenske književnosti in je njena moč in pomembnost tolikšna, da bi jo moral vsak literarni zgodovinar vključiti v svoje študije in ji podeliti posebno mesto. Sicer je literarni zgodovinar že vključil nekaj del in avtorjev v svoj pregled, toda to je storil le mimogrede... In tržaški kritik pred vrati Slovenije vzklika: poleg književnosti v domovini imamo tudi književnost za mejami Slovenije in ta je krepka in hodi svoja pota...

Na te besede sem se spomnil, ko sem pred kratkim bral v londonskem literarnem tedniku "The Times — Literary Supplement" članek pod naslovom "England iz abroad — Anglija je onstran meja". Kritik začne svoj članek z ugotovitvijo, da je provincializem za književnost enak pojav kakor je revmatizem za človeško telo. Kakor se človeku začne nujajo šibiti kolena in hromiti členki in udi, tako se v narodnem življenju začne vrvitati v tkivo njegove duševnosti provincializem. Angleška literatura se je nekoč hotela obogatiti s provincializmom; med ljudstvo so krenili pisatelji, ker so mislili, da se bodo jezikovno in motivno obogatili. Toda kmalu se je pokazalo, da je bil to dejansko velik korak nazaj — vizija sveta se je začela ožiti in kosteneti, jezikoslovci so že pred nekaj desetletji začeli ugotavljati, da se zakladnica angleškega jezika zapira. Dokaj let se čuti, da moč angleškega jezika peša. Še pred par desetletji je bila sila angleščine tolikšna, da je nudila izrazno moč književnosti, ki so jo gradili intelektualci v Združenih državah, v Indiji, Kanadi, Avstraliji in Novi Zelandiji. Skoraj četrtina sveta govori in piše angleščino. Za dobo pred drugo svetovno vojno je veljalo, da je literatura v Angliji bila vodilna v angleško govorečem svetu. Ta razvoj se je začel obračati v drugo smer, ko je v pesništvu zavladał Yeats, Irec po rodu in pomen Anglije v književnosti je začel še hitreje kopneti, ko so zablestela imena pisateljev Jamesa Joycea in pesnikov Eliota in Ezre Pounda. Joyce je tudi Irec, Eliot je po rodu Amerikanec, Pound je danes vodilni ameriški pesnik. Po prvi svetovni vojni je morala Anglija pristati na reorganizacijo svojega imperija in je nova ureditev občestva narodov imperija priznala Angliji še prvo in vodilno mesto med enakimi. Toda v tem stoletju se bo še zgodilo, da bo Anglija izgubila duhovno vodstvo v zboru angleško govorečih narodov in poleg Londona bodo nastala nova sre-

dišča v Johannesburgu, Sidneyu, Vancouveru ali Madrasu, Sidneju, Van-
restol, na katerem
in Cambridge, se
ko je nastal nov
Oxford ob Mississ
u, kjer živi Wil-
liam Faulkner, sic
sam in v ogromni
močan steber, da
glede polovice sve-

Vse to ni nič t
londonskega liter
a tednika. Vsi im-
periji so doživlja
ake pretrese in v
začetku srednjega
ka je arabski im-
perij spočel in opl
celo vrsto kultur
morja in se umak-
nil brez ljubosumj
zatišje, ko so ga
drugi narodi prera
Za angleško knji-
ževnost v Angliji
e pomembno, da so
letos prišla na trg
dela, ki po svoji
notranji moči in
likovnem bogastvu
presegajo vse, ka
e v zadnjem letu
prišlo na londonsk
s. To bi po mnen-
nja kritika bila de
An End to Dying,
pisatelj Sam Ast
han, Black Midas,
avtor Jan Carew
uture to Let izpod
peresa poljskega
atelja Jerzyja Pe-
terkiewicza. Tri n
ljša angleška dela,
Angleži.

Sam Astrachan
Zid, ki je pobegn
iz Rusije in se sk
svojih rojakov v
New Yorku. (Pride
v New York in sku-
ša tam uspeti. Te
posreči, saj je A
rika ustvarjena za
Toda junak roma-
nada. Ni ga izdalo
ne, ker se je iztrg
odu v Rusiji, in se
najti veličino, svojo
vestolnici poslovnega
rku samem živi več
toda ustvarili niso
ne, ker se je iztrg
Vse čaka na konec
umiranja in nuj
da delo ni nikak p
— avtor se je dv
ter jezikovno ust
"Angleško" literat
se je rodil v Rus
nanjo in razvil v
angleškim svetom

Jan Carew je Gu
Britanske Guajan
setletji večina lju
govoriti v tekoči
glščini. Pač pa so
bili iznajdljivi in s
"angleški dialekt
gotovo ni tako gr
vendar piše jezik
proza, prepletana
novih tvorb, ki p
delo poskus skoka
je celotni jezikov
in bleščeč, da ta
bliža se poeziji p
bralcu vtis, da je
lažje in bolj prep
katerem "kralju
Sidneyu, Van-
restol, na katerem
in Cambridge, se
ko je nastal nov
Oxford ob Mississ
u, kjer živi Wil-
liam Faulkner, sic
sam in v ogromni
močan steber, da
glede polovice sve-

ki velja za primer pisanja v lahkem in jasnem stilu. S svojim delom je Carew odprl angleščini nov svet in zakladnica angleškega jezika se začne bogatiti iz področja, kjer bi mogli to najmanj pričakovati.

Jerzy Peterkiewicz je Poljak in njegovo delo Future to Let proglašá ocenjevalec za najboljšo med tremi. Napisal ga je emigrant in pokazal silo, ki mestoma dosega Moliere in Don Quijota. Popisano je življenje poljske emigracije v Londonu, zlasti njene politične težave in izkušnje, vendar s tolikšno svežostjo in prepričevalnostjo, da gre delu gotovo največje priznanje med vsemi knjigami, ki so v zadnjem letu izšle v Angliji.

Zid iz New Yorka, Guajanec in Poljak so "razširili svet angleškega obzorja" v našem času. Gotovo so se mnogo naučili "pri naših prednikih", vendar "prišli so med nas dovolj ponižno", da se moremo sedaj "mi pomakniti k njim z vso ponižnostjo in se jim zahvaliti za povečanje in obogatitev našega jezika in našega knjižnega zaklada". Rešili se bomo, če se bomo "izvili iz našega provincializma..." napoveduje londonski pisec.

Literatura ne raste več samo na domačih tleh in se ne oplaja samo z domačo tradicijo in preveliko zaverovanostjo v lokalne ali provincialne probleme. Anglija je danes onstran mejá — in londonski kritik je imel pogum to jasno priznati.

Vzporedno s tem opažamo pojav, ki je tema soroden. Sovjetski pisatelj Dudincev je napisal delo Ne samo od kruha... Najprej je krožilo v Rusiji podtalno in je delo kot knjiga prvič izšlo v Berlinu, kmalu nato pa po vseh glavnih prestolnicah po svetu. Nekaj časa je bila to najboljša brana knjiga na svetu. Drugi ruski pisatelj Boris Pasternak (eden izmed velikih pisateljev ruske književnosti v letih od 1920-1935) ni mogel svojega dela izdati v Rusiji in je knjiga izšla najprej v italijanskem prevodu v Milanu. Rusija bo najbrž še dolgo čakala na izid originala, če bo sploh kdaj mogel iziti.

V tem primeru ne gre za rusko literaturo v zamejstvu, le na tuje trge prodirajo dela avtorjev, ki doma v izvorniku ne morejo iziti in so obsojena na to, da opravijo pot posebnega duhovnega poslanstva med narodi. Lahko se zgodi, da obe deli nikdar ne bosta prišli v rusko literarno zgodovino, v svetovni književnosti pa bo njuna pot bleščeča in bo najbrž v veliki meri celo vplivala na razvoj celotnega sodobnega pisanja. Kakor predstavljajo Anglijo v svet izven njenih pravih meja pisatelji, ki sicer niso Angleži, a jih angleški svet le vključuje v svoje duhovno poslanstvo, tako priliva svoje sokove v ves svet tista književnost, ki se je morala z domače zemlje takorekoč iztrgati, da je dala svetu tisto, kar mu gre in kar mu je morala povedati.

Kritik v Trstu je ugotavljal, da je danes slovenska književnost razdeljena na dvoje in da bo v bodočih učbenikih moralo biti tudi poglavje o "slovenski književnosti v zamejstvu". Ta književnost se danes razvija na Tržaškem, Goriškem, Koroškem, v Argentini, Združenih državah, Avstraliji... Njena dosedanja pot je že tolikšna, da se ob oni v domovini ni samo uveljavila, ampak da bo podobno z razvojem po svetu morala kreniti naprej v občestvo sveta duha in dokazati, kolikšno bi naj bilo poslanstvo slovenskega duha v sodobnem trenju idej in misli v svetu. V Londonu so zapisali — in to brez straha ali sramu — England is abroad... V dobršnji meri živi tudi slovenski duh onstran meje.

Na slovenskem knjižnem trgu v zamejstvu izide vsako leto pet do šest izvornih del proze ali poezije — relativno gotovo več kot v domovini... Ali pa bo zamejstvo znalo izklesati naš obraz tako, da bo slovenski prispevek v zboru narodov lep in upoštevan?

R. J.

naši večeri

RAZVOJ SOCIALNEGA VPRAŠANJA

Letošnji četrti kulturni večer, v soboto 7. junija 1958., je bil posvečen sociološkimi razmišljanjem. V okviru filozofskega odseka je predaval njegov ustvarjalni član, vseučiliški profesor dr. IVAN AHČIN o razvoju socialnega vprašanja.

V svojih izredno zanimivih in tehtnih dognanjih se je predavatelj predvsem pomudil ob socialnih vprašanjih naše dobe, katere glavno oznako tvorijo predvsem presenetljivi razvoj tehnike, industrije, pa narodnega in mednarodnega gospodarstva. V zvezi s temi, v človeški zgodovini docela novimi pojavi, pa seveda dolga vrsta socialnih trenj, ki so bila v prejšnjem stoletju docela neznana. Medtem ko so pod socialnim vprašanjem še v prejšnjem stoletju pojmlili edinole delavsko vprašanje, obsega družboslovje atomskega veka cel niz perečih problemov, ki se še zdaleka ne tičejo več samo ročnega delavca, marveč nič manj kot njega vseh drugih družbenih slojev: meščana, kmeta, izobraženca... Docela utemeljena tedaj predavateljeva trditev, da so v življenju sodobne družbe tolikšne spremembe, da smemo brez pretiravanja reči, kako "se poraja nova oblika zasebnega in družbenega življenja". Socialno zlo, ki ga je v moderni družbi navkljub zavidljivemu napredku še vedno mnogo, je dokaz, da ta družba še ni zadovoljivo urejena. Obenem tudi dokaz, da se socialno vprašanje še vedno znova rodi tudi danes: vprašanje, kako odpraviti socialno zlo. Pri delavskem vprašanju gre danes predvsem za ustvaritev novega razmerja med delavcem in podjetnikom. Enakovredno moramo danes govoriti tudi o socialnih problemih kmečkega človeka. V agrarnem podeželju je prišlo do bistvenih sprememb. Do neslutnih sprememb pa je prišlo v našem času tudi v življenju moderne države. Tod je predavatelj prepričljivo in nazorno spregovoril o demokraciji v moderni državi, pa o vseh lažnih demokracijah. Jasno pot iz socialne zmede in trenj naših dni kaže vekoviti nauk katoliške Cerkve. Obstanek demokracije je odvisen od pravočasnih socialnih reform. Razočarani družbeni sloji se nevarno nagibajo k misli o "močni roki", kar pripelje prej ali slej v totalitarno državo, ki pa ni rešitev iz socialnega zla. Treba je spreminiti človeka, ki se mora najpo začetni zavedati svoje socialne odgovornosti do družbe. Le s takšnim človekom bo mogoče izvesti v našem času pravo socialno reformo.

(Dalje na 4. strani)

Našim cenjenim članom, naročnikom, povejernikom in mecenom!

Slovenska kulturna akcija, katero tako velikodušno podpirate, se obrača na Vas s prošnjo za izredno pomoč.

Radi stalnega naraščanja cen, zlasti tiskarskih v Argentini, so se stroški pisarne in založbe Slovenske kulturne akcije v zadnjih mesecih pomnožili za več kot polovico, dohodki pa so ostali isti, če ne celo manjši. Nujno potrebno je dvigniti dohodke, kar bo mogoče le z žrtvijo in prizadevanjem vseh.

Priporočamo se Vam za sledečo pomoč:

1. Najprimernejša in morda celo najlažja pot do rešitve iz težave je v tem, da skupno pridobimo vsaj 100 novih naročnikov našim izdanjem. V pobudo, in skromno prizadevanje vsem, ki bi kaj novih naročnikov pridobili, razpisujemo sledeče nagrade:

Za 10 plačanih novih naročnin — umetniška slika;

Za 5 do 9 plačanih novih naročnin — celotna zbirka dosedanjih izdanj SKA;

Za 3 do 4 plačane nove naročnine — umetniška vaza;

Za 1 ali 2 plačani naročnini — v platno vezana knjiga: ali "Moj svet in moj čas" ali "Ljudje" ali "Dhaulaghiri" ali "Balantič".

Čas za nagradno prijavo novih naročnikov je za naročnike v Argentini do konca avgusta, za naročnike izven Argentine pa do konca septembra. (Veljavnost poštnega žiga.)

Prosimo vse dosedanje naročnike in zlasti poverjenike, da se z vso ljubeznijo, ki jo čutijo do Slovenske kulturne akcije, zavzamejo za to sodelovanje, ki naj bistveno pomnoži število naročnikov in s tem omogoči nadaljnje izdajanje publikacij.

Vsem našim naročnikom in znanim prijateljem smo te dni razposlali seznam naših knjig, nekaterim tudi po več izvodov. Prosimo jih, naj seznanjajo svojo okolico z našim delom in naj nam sporočajo naslove svojih znancev, o katerih bi mislili, da bi mogli postati naši naročniki, da jim pošljemo prospekt. Samo naročniki so naša trdna opora, s katero moremo računati, in temelj, na katerega gradimo svojo kulturno stavbo.

2. Do tega časa, se pravi do konca avgusta v Argentini in do konca septembra drugod, podaljšujemo dosedanjo naročnino; po tem roku bo naročnina za letnik 1958 povišana za približno 30 % v Argentini in povsod drugod. Prosimo, poslužite se plačila naročnine še po sedanji ceni; s tem napravite uslugo sebi in nam! — Vsem, ki ste pa že pohiteli s plačilom naročnine, se za to gesto iskreno zahvaljujemo!

3. Tistim, ki kaj več kot naročnino zmorejo, se prav lepo priporočamo za mecenske prispevke. Vsak, tudi mali dar, je dobrodošel. In "kdor hitro da, dvakrat da".

Slovenska kulturna akcija je s svojim dosedanjim delom lepo sodelovala pri tem, kar naj bo poslanstvo slovenstva v našem času. Prejela je mnogo lepih in iskrenih priznanj za to. Velika škoda bi bila, če s svojim delom ne bi mogla nadaljevati.

Podprite in pomagajte uresničiti zlasti to lepo zamisel:

Slovenski kulturni akciji pridobiti vsaj 100 novih naročnikov!

Že vnaprej zahvaljeni!

Za Slovensko kulturno akcijo:

Ladislav Lenček, blagajnik

Ruda Jurčec, predsednik